

Dramski tekst

Avtor: »Aleš Jelenko«

Naslov:

MOJE ŽIVLJENJE, MOJ SVET

ENODEJANKA V PETIH PRIZORIH

Osebe (nekatero virtualne):

Žan

»temnolasec«

Nika

Anej

»miska16«

Ava

PRVI PRIZOR

(Center mesta. Lesena kloпка z mizo ob parku. Po pouku.)

ŽAN *(odvrže torbo ob kloп in se usede kar na mizo)*: Konec za ta teden. Končno!

ANEJ *(se kar s torbo na hrbtu usede na kloпco)*: Ta teden je bil res ubijalski; dva testa, nenapovedano spraševanje, seminarska naloga ... Adijo pamet, stari!

NIKA *(stoji pred njima)*: Pa dobro, tako hudo spet ni bilo. Saj je bilo samo ...

ŽAN *(jo prekine)*: A se hecaš!?

ANEJ: Bojim se, da tamala resno misli ...

NIKA: Če se sproti učiš, gre to skozi. V nasprotnem primeru pa verjamem, da je težko. A ne ... fanta?

ANEJ: A res moramo to debato nadaljevati?

ŽAN *(se vstane, stoji na kloпci in razširi roke)*: Valda, da moramo nadaljevati! A ne vidiš, da naju tale pička zajebava!?

NIKA: Pička?

ŽAN: Ja, pička. Kaj pa drugega!?

NIKA: Mogoče Nika, sošolka, punca ... ali nekaj podobnega ...

ŽAN *(se usede nazaj)*: Ja pa ja ...

ANEJ: Dobro, umirita se malo. Petek je. Vikend je pred nami. Naslednji teden nimamo nobenega testa. A lahko malo uživamo?

ŽAN: Če pa je ona začela s svojimi forami!

NIKA: A jaz? Ti to meni resno? Jaz sem samo rekla, da je dobro, če se sproti učiš ...

ŽAN: ... in da verjameš, da je težko, če tega ne delaš, ne?

NIKA: Ja! In v čem je težava?

ŽAN: V tem, da si takrat pogledala naju.

NIKA: Seveda sem vaju pogledala.

ŽAN: Torej priznaš, da naju imaš za neumna?

NIKA: Tega pa nisem rekla. Nehaj!

ŽAN: Rekla nisi, misliš si pa.

ANEJ *(glasno)*: Dajta no, zaključimo to debato! Ne rabita mi uničit vikenda!

(Žan in Nika se spogledata. Tišina.)

(Z zamudo do njih prikoraka Ava.)

AVA *(se ustavi poleg Nike in jih opazuje)*: Kaj zdaj, zakaj ste tako tiho?

ANEJ *(nejevoljno)*: Ne sprašuj!

AVA: A ste se skregali?

ŽAN: Pa dobro ... skregali ravno ne.

ANEJ: A da ne?

ŽAN: Pa ne ... rekel bi, da smo si izmenjali različna mnenja.

ANEJ *(se zasmeje)*: U, ja. Različna pa ja.

NIKA *(cinično)*: In ravno Žan govori o različnosti. Ravno on, ki zna različnost spoštovati!

ŽAN: Kaj se kar naprej spravljaš name!?

ANEJ: In smo spet tam ...

© Aleš Jelenko

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŽAN: A ne vidiš, da me pička sovraži!?

AVA: Nisem vedela, da si pička.

NIKA: Saj tudi jaz ne. Še dobro, da mi je Žan povedal, drugače ne bi nikoli vedela.

ŽAN: A zdaj se bosta pa obe spravili name? Dobro! Ne mislim vaju poslušati. Raje grem domov za komp! Greš ti tudi, Anej?

ANEJ: Ne, jaz bom še malo tukaj.

ŽAN: Kakor hočeš.

AVA: Ej Žan, ne pozabi se logirat na FriendMatch.com.

ŽAN: Bodi brez skrbi, da se bom. Tam bom lahko vsaj s kom pametnim čekal.

AVA: V namišljenem svetu.

ŽAN: Pa kakšnem namišljenem svetu, no!?

NIKA: Potem pa virtualnem. Uporabi izraz, ki ti je ljubši.

ŽAN (*skoči iz klopcе*): Pa vidve nista normalni ...

(Žan gre domov. Anej, Nika in Ava gledajo za njim.)

ANEJ (*zmajuje z glavo*): Fak ej, kakšna budala zna biti na trenutke.

NIKA (*zavije z očmi*): Bi se dalo reči, ja.

AVA: Dobro, ne rabimo zdaj bit še mi takšni kot on.

ANEJ: Kakšni?

AVA: Opravljivi.

NIKA: Ava ima kar prav. V nasprotnem primeru ne bomo nič boljši kot Žan.

AVA: Točno to.

*(Nika in Ava se usedeta na klopcō poleg Aneja;
Nika se usede na njegovo levo, Ava pa na njegovo desno stran.)*

ANEJ (*zardi*): Am ...

NIKA (*ga prekine*): Kaj je, Anej?

ANEJ: Mah, nič. Samo ... malo nelagodno se počutim med dvema puncama.

NIKA: Če si pa fajn dečko.

AVA: Normalen si, kar je dandanes že kar redkost.

NIKA: U, ja! Žan pa to.

AVA (*se nasmeje*): Mhhmmm ...

ANEJ: Tenks. Se trudim bit normalen, ja. Ne vem pa, koliko mi to uspeva (*tudi on se zasmеje*).

AVA: Dobro ti uspeva.

NIKA: Ja, verjemi nama. Midve imava vedno prav.

AVA: Tudi takrat, ko nimava.

NIKA (*z nasmehom na ustih*): Ja, še posebej takrat.

DRUGI PRIZOR

(Žan prispe domov. Šolsko torbo vrže po tleh in se usede za računalnik. Priklopi se na FriendMatch.com in si dopisuje.)

Dopisovanje se lahko prikazuje v ozadju na projekciji.

TEMNOLASI: Hej, si tukaj?

MISKA14: Hojla. Sem, ja.

TEMNOLASI: Kako si? Jaz se danes počutim full bedno.

MISKA14: Pa kar v redu sem. Petek je! ☺

MISKA14: Zakaj si pa bedno? Je kaj narobe?

TEMNOLASI: Pa ne vem, če bi sploh o tem ... ☹

MISKA14: Povej no!

TEMNOLASI: Vsi moji prijatelji so kreteni! To je!

MISKA14: Ker ...?

TEMNOLASI: Ker pač so!

TEMNOLASI: Moj frend pa je največji peder, kar jih poznam. Sploh se ni postavil na mojo stran. Kar z njimi je držal!

MISKA14: Kaj se je pa zgodilo?

TEMNOLASI: Zdi se mi, da me ne marajo. To se je zgodilo.

TEMNOLASI: Povsem so me odjebali.

MISKA14: Si kaj takšnega rekel?

TEMNOLASI: Povedal sem jim par krepkih, ker so si pač zaslužili.

TEMNOLASI: Sploh pa ne vem zakaj se vsi izogibajo kletvic? A je kaj narobe z njimi?

MISKA14: Najbrž ne.

MISKA14: No, odvisno kdaj jih uporabiš.

TEMNOLASI: Kako je lahko sošolka užaljena, če ji rečem, da je pička?

MISKA14: Am ... sošolki si rekel, da je pička?

TEMNOLASI: Ja.

MISKA14: In kako je odreagirala?

TEMNOLASI: Razfukala se je.

TEMNOLASI: Na koncu je delovalo, kot da sem največji kriminallec.

MISKA14: In zakaj si ji to rekel?

TEMNOLASI: Jah, ne vem. Pač rekel sem ji.

TEMNOLASI: Punca je, a ne?

TEMNOLASI: Pa takšna je, no. Takšna, pička pač.

MISKA14: Oprosti, ampak res te ne štekam. Kakšna?

TEMNOLASI: Joj, no. Pač: dolge lase, vedno urejena, vedno oprijete kavbojke, vsa dišeča od parfuma ...

MISKA14: ?

TEMNOLASI: Punca za pofukat, pač!

MISKA14: Aha. Ok.

TEMNOLASI: Štekaš?

MISKA14: Ne vem.

© Aleš Jelenko

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

TEMNOLASI: Kaj spet ne veš? Saj sem ti vse razložil.

MISKA14: Mhm.

TEMNOLASI: Kaj pa je tebi zdaj?

MISKA14: Nič.

TEMNOLASI: Kako nič!?

TEMNOLASI: Če pa je nekaj narobe.

MISKA14: Vse je ok.

TEMNOLASI: A sem jaz kaj narobe rekel?

MISKA14: Očitno nisi zgolj nekaj narobe rekel, ampak tudi naredil.

TEMNOLASI: A zdaj pa še ti!!!

TEMNOLASI: Jebi se!!!

TEMNOLASI: Tudi ti si pička!!!

TEMNOLASI: Tako da veš.

MISKA14: Adijo.

TEMNOLASI: Ja, adijo, adijo, adijo!

TEMNOLASI: Adijo, pička!!!

(Žan se jezno vstane in začne hoditi sem in tja po sobi.)

ŽAN: Pa kaj je s folkom, pizda!?

(Prime tipkovnico in jo zaluča v steno!)

ŽAN: Saj se samo enkrat živi. In zdaj moram pazit še na vsako svojo besedo. Pa kaj koga briga. Jaz lahko vsakemu rečem, kar mu hočem. To je moje življenje. Nihče se ne bo vtikal vanj! In če bom nekomu rekel, da je svinja, bo zame svinja pa pika.

(Obrne se in gre iz sobe.)

TRETJI PRIZOR

(Anej, Nika in Ava na klopci igrajo družabno igro.)

NIKA *(ponosno)*: Zdi se mi, da zmagujem.

ANEJ: Počakaj, počakaj. Ni še konec. Ne pozabi na to.

NIKA: Vem, da še ni konec. Ampak poglej – za vaju ni rešitve.

ANEJ: Ja pa ja!

AVA: Nika, ne proslavljaj prehitro. Jaz še nisem rekla zadnje.

NIKA *(se zasmeje)*: Opa, Ava mi je pravkar napovedala vojno.

ANEJ: Jaz tudi.

NIKA: Dva proti enemu. Mah, vseeno vama ne bo uspelo.

AVA: Bomo videli.

NIKA: Pa poglej koliko vodim!

AVA: Saj pravim, bomo videli!

ANEJ: Ja, včasih se na koncu vse obrne, veš?

NIKA: Optimisti ...

(K njim iz igrišča pride Žan. Košarkarsko žogo odbija od tal.)

ŽAN: Kaj zdaj mularija?

(Nihče ga noče opaziti. Anej, Nika in Ava se igrajo naprej.)

Žan vrže žogo v Aneja.)

ANEJ *(se vstane in stopi k Žanu)*: Pa kaj je s tabo, model?

ŽAN *(frajersko dvigne glavo)*: Z mano? Kaj je s tabo? Si tudi ti postal pička? Vidim, da se odlično znajdeš v tej družbi.

ANEJ *(ga potisne)*: Spelji se!

ŽAN *(se nakremži in ponovi za njim)*: Spelji se!

ANEJ: Daj, ne išči težav.

ŽAN: A si se tudi ti obrnil proti meni?

ANEJ: Nič se nisem obrnil proti tebi. Sam si vse zakuhal.

ŽAN: Sam?

ANEJ: Sam, ja.

ŽAN: Ja kaj sem pa tebi naredil, da si se sparil s temi babami?

ANEJ: Povedal si mi, da nisem zaželen.

ŽAN *(presenečeno)*: Kaj sem ti?

ANEJ: To, kar sem ti rekel.

ŽAN: A se ti norce delaš iz mene?

ANEJ: Niti slučajno.

ŽAN: Anej, jaz sem se včeraj z Niko skregal, ne s tabo.

ANEJ: Vem.

ŽAN *(razžiri roke)*: Ja no!?

ANEJ: Saj ni važno ...

© Aleš Jelenko

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŽAN: Povej zdaj, kar imaš za povedati.

ANEJ (*zamahne z roko*): Pozabi.

(Anej se usede k Niki in Avi.)

ŽAN: Lahko bi vedel, da se nočeš več družiti z mano. Izdajalec!

ANEJ: Prosim pojdi domov, preden bo prepozno.

ŽAN (*posmehljivo*): Ulala, a mi groziš?

ANEJ (*mirno*): Ne, samo opozarjam te.

NIKA: Daj no, Žan. Mi igramo. A nas lahko pustiš pri miru?

ŽAN (*histerično*): Spet se ti oglašáš! Pojdi domov, če ti kaj ne paše, razumeš? Pa to smrkljivo vzemi s sabo!

AVA: A zdaj si se pa še name spraviil?

ANEJ: Zadnjič ti rečem – pojdi domov!

ŽAN: Sicer bo ... kaj?

ANEJ: Sicer bo nekaj hudo narobe.

ŽAN (*stopi tik pred Aneja*): No, daj, udari!

ANEJ: Si to res želiš?

ŽAN: Izzivam te!

AVA (*stopi med njiju*): Fanta, nehajta, prosim vaju.

NIKA: Ja, pretep ne reši ničesar.

ANEJ: Kdo pa govori o pretepu?

ŽAN: Kaj zdaj jemlješ besede nazaj.

ANEJ: Jaz sem imel v mislih bolj ... verbalno nasilje.

ŽAN: Stari, pa kaj ti govoriš? A se ti je zrolalo?

ANEJ (*se zažre Žanu v oči*): Ni se mi zrolalo, temnolasec.

ŽAN: Kaj se ti ni zrolalo ... (*se ustavi*).

ANEJ: Ja, prav si me slišal.

ŽAN (*malo prestrašeno*): Kaj za vraga ...?

ANEJ: Ko temnolasec reče, da je njegov frend največji peder, se točno ta frend lepo in mirno umakne, ker mu noče biti v napoto.

ŽAN (*osupne*): Kaj ... Zakaj ... Kdo ...?

ANEJ: Miši so tudi moškega spola, veš?

(Trenutek tišine. Žan in Anej se gledata iz oči v oči.)

ŽAN: Ti si ... miska14?

ANEJ: Jap.

ŽAN: Ves čas sem se pogovarjal s tabo?

ANEJ: Am ... jap.

ŽAN: In ti si se ves čas delal, da si neka neznana punca?

ANEJ: Jap, drži.

ŽAN: Zakaj že?

ANEJ: Ker me je zanimalo kakšen si v resnici. No, kakšen si v neresnici, v paralelnem svetu. In kot lahko vidiš ... sem te spoznal. In to bolj kot si misliš.

© Aleš Jelenko

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŽAN: Pa ne, to ni bilo tako mišljeno.

ANEJ: Se mi zdi, da je bilo.

ŽAN: Daj no. Saj se že dolgo poznavata.

ANEJ: Se mi zdi, da te vedno manj poznam, Žan.

ŽAN: Saj to ni res. In za vse to je kriva ona (*pokaže na Niko*).

NIKA (*zavpije*): Ej, brez žaljenja, prosim!

ANEJ: Slišal si jo. Opraviči se ji.

ŽAN: Kaj? Nikoli.

ANEJ: Potem pa nasvidenje.

(Žan ne more verjeti, da ga njegov prijatelj odganja. Nekaj časa še stoji, nato gre najprej po žogo.)

ŽAN (*se skloni in jo pobere*): Žoge pa ne pustim tukaj.

ANEJ: Adijo, Žan.

ŽAN (*odide*): Ajde!

ČETRTI PRIZOR

(Žan prispe v svojo sobo. Uleže se na posteljo in na ves glas razmišlja.)

ŽAN *(leži in košarkaško žogo meče v zrak)*: Šit. Zajebal sem. Ja, tokrat sem res zajebal. Lahko bi vedel, da te chat aplikacije niso varne. Pa sem se vseeno šel zapletat in dopisovat. Na drugi strani pa Anej. In jaz njemu, da je moj frend največji peder. Šit!

(Usede se na rob postelje. Prime se za glavo in gleda v tla.)

ŽAN: O Žanči, Žanči ... Zdaj se bo pa nekako treba spravit iz te kaše, ki si jo sam skuhal. Samo kako? Kaj naj naredim?

(Vstane, odloži žogo ob posteljo in prične hoditi sem ter tja.)

ŽAN: Če bi se opravičil, bi vse skupaj hitro rešili. Ampak kako se naj opravičim za nekaj, kar mi ni žal. No, dobro ... delno mi je, samo vseeno! Kaj drugega pa mi ne pade na misel ...

(Iz tal pobere tipkovnico, ki jo je pred časom zalučal v steno. Ogleduje jo.)

ŽAN *(položi tipkovnico nazaj na mizo)*: Dobra še bo. Cela je, to je važno. Pa jaz ... sem cel?

(Usede se na stol in zavzdihne. V roke vzame telefon ...)

ŽAN: A bi ga poklical? Kaj bi mu sploh rekel? Sori? *(Odloži telefon nazaj)* Mah, saj se niti ne bi oglasil. Grem kar k njim nazaj. Verjetno so še tam na klopci, pri parku ...

(Pobere žogo in odide.)

PETI PRIZOR

(Anej, Nika in Ava še vedno igrajo družabno igro. Anej je sošolkama povedal vso zgodbo okoli dopisovanja na spletnem portalu.)

NIKA: Ne morem verjet.

AVA *(premišljujoče)*: Se kar zamisliš, ja.

NIKA *(z užitek)*: Dobro si ga!

AVA: Pa kje si se sploh spomnil tega psevdonima – miska14?

ANEJ: Ne vem, kar na pamet mi je padlo.

NIKA: Meni je full carski.

AVA: Ja, saj je. Dobro si se spomnil.

NIKA: Ne samo imena, vsega skupaj!

ANEJ: Jah, neverjetna štorija, nimaš kaj.

NIKA: Ves čas si je dopisoval s tabo in tega sploh ni vedel. Še zdaj ne morem verjet.

ANEJ: In kaj vse sem na ta način izvedel!

NIKA: Hudo! Nekaj podobnega moram preizkusit pri mojem fantu!

AVA: Huh, a kar tako se ga boš lotila?

NIKA: Ja, itak! Bom vsaj vedela ali me ima res rad.

ANEJ *(z nasmehom na obrazu)*: Nika, jaz ne odgovarjam za posledice!

NIKA: Brez skrbi. Bom jaz poskrbela za to, če bodo kakšne posledice potrebne!

(Vsi se na ves glas zasmеjejo.)

AVA: Mogoče pa bo to Žana izučilo. Nikoli ne veš!

NIKA: Dvomim.

AVA: Pa saj ni tako slab. Ima pač svoje trenutke.

NIKA: Teh trenutkov je kar veliko!

ANEJ: Se strinjam z Avo; Žan ni tako grozen. Pač nima staršev, ki bi ga vzgojili kot je treba. Ves čas so ga selili od ene družine k drugi. Nikjer ni bil za dlje časa.

NIKA: No, to pa nisem vedela.

ANEJ: Saj tudi nisi mogla. Samo meni je to zaupal.

AVA: To mora biti pa res bedno. Brez fotra pa mame ...

ANEJ: Ja, saj to ...

NIKA: Kaj pa je bilo z njima?

ANEJ: Takoj po njegovem rojstvu sta se mu odpovedala. Nihče ne ve zakaj.

NIKA: Fak!

AVA: Pa kako se lahko odpoveš svojemu otroku?

ANEJ: To pa nimam pojma. Jaz tega ne bi mogel.

AVA: Jaz tudi ne.

NIKA: Devet mesecev nosiš otroka, nato pa ga enostavno daš nekam. Šit!

AVA: Full scary!

(Trenutek tišine.)

ANEJ: A misliš, da smo bili pregrobi z njim?

NIKA: Mogoče res ...

ANEJ: Upam, da se ne bomo zdaj do konca šole gledali postrani. Saj smo vsa ta leta preživeli skupaj, a ne?

AVA: Ja, tudi jaz upam, da se bomo še družili in to ...

NIKA: Ko se srečamo, ga bomo nagovorili in te težave nekako rešili.

ANEJ: Jaz sem takoj za!

AVA: Jaz tudi!

(V tistem k njim prikoraka Žan.)

ŽAN: Hej, družba. Gremo basket? *(pokaže žogo)*

ANEJ: O, Žan. Ej, meni se ne da.

AVA: Nama z Niko tudi ni. Sori.

ŽAN: Aja, okej. Pač ... tako ... malo sem mislil, da bi ... da bi šli malo skupaj metat na koš. Saj ni panike. Grem sam.

ANEJ: Drugič, okej? Pa bomo še kakšno rekli ...

ŽAN: Ja, ja. Okej. *(se obrne in gre, vendar se ustavi)*

ŽAN *(stopi nazaj k družbi, s cmokom v grlu)*: Ej stari, sori za vse skupaj. Res nisem tako mislil. Kar napisal sem, brez da bi prej dobro pretuhtal. Pa ti, Nika *(jo pogleda)*, sori. Včasih bi bilo bolje, da bi bil enostavno tiho. Bi bilo manj težav.

ANEJ: A veš, da smo se ravno o tebi pogovarjali?

ŽAN: Ste se?

NIKA: Ja.

AVA: In smo ugotovili, da ne bi bilo slabo, če bi se – kljub vmesnim nesporazumom – družili še naprej.

ANEJ: Glede na to, da najbrž misliš enako, bi lahko zakopali bojno sekiro!

ŽAN: A ste sigurni? Res nisem hotel ...

AVA *(ga prekine)*: Smo sigurni, Žan.

ŽAN: Vsi trije?

ANEJ: Jaz sem siguren!

NIKA: Tudi jaz.

AVA: Jaz prav tako!

ANEJ *(zravna roko)*: Smo spet skupaj?

(Nika položi svojo roko na Anejevo, Ava položi svojo roko na Nikino, nato svojo roko na vrh položi še Žan.)

ŽAN, ANEJ, NIKA, AVA: Prijatelji!!!

(Luči se ugasnejo.)